

Arrest

nr. 287 892 van 21 april 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Venezolaans staatsburger, geboren in Caracas. U woonde met uw echtgenoot, V.(...) J.(...) E.(...), en kinderen in Barquisimeto (staat Lara). Jullie hebben samen drie kinderen, V.(...) A.(...), Vi.(...) An.(...) en Vic.(...) Al.(...). U hebt nog een zoon uit een vorige relatie, A.(...) Y.(...) O.(...) M.(...). Hij bevindt zich in Peru.

U werkte in een kapperszaak. Van 2015 tot 2019 baatte u uw eigen kapsalon uit. Omdat u niet akkoord ging met het regime, sloot u zich in 2012 aan bij de toen net opgerichte oppositiepartij Avanzada Progresista. Uw huis was gelegen in het centrum van Barquisimeto en diende als ontmoetingsplaats. U hielp personen die deelnamen aan protestmarsen. U bood hen water aan of liet hen bij u naar het toilet gaan. U voerde campagne voor de partij door flyers te kopiëren en te verspreiden. U spoot met graffiti antiregeringsslogans op auto's. Vanaf 2015 waren er hevige manifestaties in Barquisimeto. In mei en september 2015 stapte u zelf mee op in verscheidene antiregeringsmanifestaties. Uw broer M.(...) A.(...) en uw zoon A.(...) Y.(...) waren op 10 april 2016 aan een bushalte in het centrum van de stad aan het wachten. Plots kwamen vier colectivos op twee motoren aanrijden. Zij openden het vuur. Uw broer overleed later die dag aan zijn verwondingen. Uw zoon bleef ongedeerd, maar was getraumatiseerd door het incident. Beiden namen deel aan marsen van de oppositie. Uw broer had al eerder bedreigingen ontvangen. Uit angst durfden u en uw familie geen klacht neer te leggen. Evenmin durfde u nog langer deel te nemen aan politieke activiteiten. In die periode zwaaiden colectivos de plak in uw wijk. Zij namen leegstaande woningen in, zo ook de woning van uw bureu. Zij wisten dat jullie tot de oppositie behoorden. Met hun motoren versperden ze de weg naar school voor uw kinderen. Ze intimideerden hen en riepen hen lelijke dingen toe. Ze passeerden voor uw woning en voor uw zaak. Tegen uw echtgenoot zeiden ze kort na de moord op uw broer dat ze hem hetzelfde zouden aandoen. In april 2017 ging u opnieuw de straat op tegen het regime. Barquisimeto stond toen symbool voor de protesten in het land. Nadat uw moeder in oktober 2017 een infarct kreeg, hielden jullie zich rustig. In augustus 2018 kreeg zij een tweede infarct. Ondertussen pleegde het zittende regime fraude bij de presidentsverkiezingen. Jullie zagen dat jullie hoop in Henri Falcon, de kandidaat van Avanzada Progresista, verloren ging. Door de bedreigingen en intimidaties waren uw kinderen getraumatiseerd en durfden zij niet langer naar school te gaan. De colectivos bedreigden uw echtgenoot en maanden hem aan zijn politieke activiteiten stop te zetten. U en uw echtgenoot wilden het land al eerder verlaten, maar de verlenging van jullie paspoorten liet op zich wachten. De paspoorten van u en uw kinderen werden in mei 2019 verlengd, dat van uw echtgenoot pas in september 2019. Jullie verlieten Venezuela op 21 november 2019. Op 3 december 2019 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in. In geval van terugkeer vreest u vermoord te zullen worden door de colectivos wegens uw oppositieactiviteiten. U vreest tevens voor het leven van uw kinderen.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw Venezolaans paspoort, uitgereikt op 16 oktober 2013; uw identiteitskaart, uitgereikt op 10 maart 2018; uw geboorteakte; de paspoorten en identiteitskaarten van uw kinderen alsook kopies van hun geboorteaktes en een kopie van het paspoort en de identiteitskaart van uw zoon Andres Yasser; uw huwelijksakte; een kopie van de handelsregistratie van uw zaak en die van uw echtgenoot; een kopie van een foto van u in uw kapsalon; jullie vliegtuigtickets van Valencia naar Punta Cana (Dominicaanse Republiek) en van Punta Cana naar Brussel; een hotelreservatie in België; een kopie van een aanbevelingsbrief van Avanzada Progresista d.d. 7 juni 2019 voor uw echtgenoot, waarin bevestigd wordt dat hij sedert 2012 militant is van de beweging en aan alle (protest)activiteiten heeft deelgenomen, en een kopie van twee pamfletten van de partij; een kopie van de overlijdensakte van uw broer M.(...) A.(...); kopies van een foto van uw broer als student, van zijn diploma's en identiteitsdocumenten; een kopie van een krantenartikel over de moord op uw broer waarin wordt geschreven dat hij vermoord werd om zijn gsm - iets wat u met klem ontkent, hij was namelijk niet bestolen – waarmee u volgens uw advocate wil aantonen dat er in de Venezolaanse media gecensureerd wordt en er geen bescherming voorhanden is vanwege de Venezolaanse autoriteiten; en kopies van enkele Venezolaanse medische verslagen betreffende de infarcten van uw moeder.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de politieke activiteiten van u en uw echtgenoot in Venezuela veeleer beperkt van aard waren. Jullie vervulden nooit enige functie voor de partij Avanzada Progresista.

De activiteiten van u en uw echtgenoot beperkten zich tot het toilet ter beschikking stellen, het kopiëren en uitdelen van folders, het spuiten van slogans. Uw echtgenoot verklaarde weliswaar dat jullie taak erin bestond mensen op de been te brengen en dat manifestanten vaak samenkwamen in jullie woning. In dit opzicht is het bevreemdend dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij slechts enkele keren zelf heeft deelgenomen aan een betoging. Als hij al deelnam, liep hij achteraan in de massa (CGVS echtgenoot, p. 11-13). Ook u haalde aan dat jullie tijdens de deelname, behalve het uitdelen van folders bij jullie thuis, geen bepaalde rol opnamen (CGVS, p. 12). Het is bovendien frappant dat jullie, behalve de aanbevelingsbrief van de partij voor uw echtgenoot, geen enkel begin van bewijs, zoals bijvoorbeeld foto's, van jullie politieke activiteiten neerlegden (CGVS, p. 14; CGVS echtgenoot, p. 13). Uw echtgenoots uitleg dat hij geen andere bewijzen heeft omdat hij foto's niet zo belangrijk vond en omdat hij maar een sympathisant was (CGVS echtgenoot, p. 13) doet de wenkbrauwen fronsen. Bovendien is enig voorbehoud bij de aanbevelingsbrief op zijn plaats. Volgens deze brief zou uw echtgenoot sinds 2012 aan alle activiteiten van de partij hebben deelgenomen, terwijl jullie verklaarden dat jullie periodes niet actief waren uit angst en wegens zorgen voor de kinderen en voor een zieke moeder. Deze brief vertoont dan ook een gesolliciteerd karakter en toont hooguit aan dat uw echtgenoot bij deze partij betrokken was, maar zegt niets objectiefs over op welke wijze dit dan wel was. Bovendien legde u geen dergelijke aanbevelingsbrief voor uzelf neer, dit terwijl u net als uw echtgenoot ook al sedert 2012 aangesloten zou zijn geweest en gelijkaardige activiteiten als die van uw echtgenoot zou hebben ontplooid.

Dat jullie politieke profiel beperkt was, blijkt ook uit jullie veeleer beperkte kennis van de partij. U kon geen verschillen duiden tussen uw partij en andere oppositiepartijen (CGVS, p. 10). Verder dan dat het een centrumlinkse democratische partij is die voor inclusie en onder leiding van Henri Falcón staat, kwam uw echtgenoot niet. Over het partijprogramma kon hij enkel zeggen dat zij voor de vrijlating van de politieke gevangenen ijvert en staat voor het koppelen van de economie aan de dollar (CGVS echtgenoot, p. 9-10).

Bovendien is het frappant dat u en uw echtgenoot slechts weinig concreets konden vertellen over de problemen en de vluchtaanleiding van J.(...) C.(...) P.(...) een leider van jullie partij. Hij en zijn echtgenote verlieten Venezuela in juli 2019, dus enkele maanden van jullie. Jullie gaven aan dat hij degene was die informatie bezorgde over de activiteiten van de partij (CGVS, p. 12; CGVS echtgenoot p. 12-13). Bovendien is hij familie van uw echtgenoot; hij is namelijk de schoonvader van K.(...) V.(...) E.(...) S.(...), de dochter van uw echtgenoot uit een andere relatie. Vanuit deze optiek mag er verwacht dat jullie goed op de hoogte zouden zijn van zijn precieze problemen. Jullie konden echter slechts vertellen dat hij bedreigd werd, o.a. met het in brand steken van zijn huis, en dat hij enkele dagen gevangen genomen werd (CGVS, p. 20; CGVS echtgenoot, p. 7, 17-18). Het feit dat jullie niet meer details konden geven, doet vragen rijzen over jullie politiek engagement en geeft eens te meer aan dat dit eerder beperkt was.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org>, **Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020** beschikbaar op https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/_algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf, p. 37-40 en p. 59-60) en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten;

personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Wat jullie persoonlijke problemen betreft ten gevolge van de door jullie voorgehouden oppositieactiviteiten, rijzen evenwel ernstige twijfels bij de geloofwaardigheid ervan. U stelt dat jullie problemen met de colectivos begonnen toen uw broer en zoon in 2016 beschoten werden, waarna uw broer overleed aan zijn verwondingen. Sinds die gebeurtenis werden u en uw gezin geïntimideerd en ontvingen jullie ook doodsbedreigingen. Aangaande de moord op uw broer, die an sich niet betwist wordt, beweren jullie dat hij gedood werd door de colectivos omdat hij een oppositielid was; hij was ook lid van Avanzada Progresista. Hij nam ook deel aan protestmarsen en was in het verleden al bedreigd door de colectivos (CGVS, p. 15; CGVS echtgenoot, p. 14-15). Dat hij specifiek geïdende zou zijn om zijn oppositie-engagement kunnen jullie evenwel niet aannemelijk maken. Ook uw broer had volgens u geen bijzonder profiel of nam geen leidersrol op zich (CGVS, p. 16). Hetzelfde geldt voor uw zoon die bij het incident in 2016 ook betrokken was (CGVS, p. 16). Dat zij doelgericht geïdende zouden zijn om hun engagement is dan ook niet in overeenstemming te brengen met bovenstaande informatie waarover het CGVS beschikt en blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. Bovendien kunnen noch u, noch uw echtgenoot enige concrete informatie geven over de personen die uw broer vermoord hebben en uw zoon bedreigden (CGVS, p. 15; CGVS echtgenoot, p. 5-6, 14). De documenten die u aanbracht met betrekking tot uw broer ondersteunen uw bewering dat hij gericht gedood werd om zijn betrokkenheid bij de oppositie niet. Uit deze stukken blijkt zijn identiteit en het feit dat hij een student was, maar uit niets blijkt voorgaand engagement. Het enige krantenartikel over zijn gewelddadige dood dat u neerlegt, maakt gewag van een beroving, iets wat u ontkent. Dat het hier om een geval van censuur vanwege de overheid zou gaan (CGVS, p. 16; CGVS echtgenoot, p. 16, 19), blijft een blote bewering, temeer u geen enkel begin van bewijs aanbrengt van het tegendeel. In dit het verband is het immers zeer bedenkelijk dat uw partij, waarvoor ook uw broer actief was, geen ruchtbaarheid aan zijn moord en de volgens jullie ware motieven ervan zou hebben gegeven (CGVS, p. 17; CGVS echtgenoot, p. 15).

Daar jullie niet aannemelijk gemaakt hebben dat het incident van 2016 te maken heeft met het oppositieactivisme van uw broer, staat ook de waarachtigheid van jullie verklaringen sedertdien zelf ook geïdende te zijn geweest door de colectivos om jullie betrokkenheid bij Avanzada Progresista danig op de helling. Deze bevinding noopt des te meer daar jullie pas eind november 2019 Venezuela verlieten, meer dan drie jaar na de start van jullie problemen. Bovendien hebben u en uw echtgenoot gewerkt tot aan jullie vertrek. Jullie verklaarden weliswaar dat jullie moesten gaan werken om te overleven (CGVS, p. 7; CGVS echtgenoot p. 8). Echter, indien jullie daadwerkelijk met de dood bedreigd werden en voor jullie leven en dat van jullie kinderen vreesden, is het opmerkelijk dat jullie tot aan jullie vertrek een zichtbaar beroep bleven uitoefenen; u werkte immers in uw eigen kapsalon en uw echtgenoot op de markt. Het gegeven dat jullie reeds in 2018 het land wilden verlaten maar pas eind 2019 effectief vertrokken, nadat de verlenging van jullie paspoorten geregeld was (CGVS, p. 12; CGVS echtgenoot, p. 14), doet evenzeer afbreuk aan de geloofwaardigheid van de continue bedreigingen, waaronder doodsbedreigingen, ten aanzien van u en uw familie. Bovendien maakte u duidelijk dat jullie jullie activiteiten stopzetten in 2018 en dat nadien de bedreigingen steeds op een latente manier aanwezig bleven en er geen sprake was van expliciete bedreigingen (CGVS, p. 20). Uw echtgenoot daarentegen beweerde dat hij in juni 2019 wel nog

expliciet bedreigd werd door de colectivos: ze toonden een wapen en zeiden aan uw echtgenoot dat hij zich rustig moest houden zo niet zou het zijn dood betekenen (CGVS echtgenoot, p. 16-17). Dit laatste staat niet alleen haaks op uw verklaringen, maar is ook maar moeilijk in overeenstemming te brengen met uw bewering dat jullie sedert 2018 niet meer actief waren (CGVS echtgenote, p. 12-13, 20).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat jullie er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat jullie sedert 2016 vervolgd werden/worden door het Venezolaans regime, in casu de colectivos, om jullie oppositieactivisme.

Deze bevinding wordt nog extra kracht bijgezet door de volgende elementen. Zo verklaarde u dat uw familieleden in Venezuela, te weten uw ouders, een zus en twee halfzussen, nog steeds in Barquisimeto verblijven, en behalve op gezondheidsvlak, geen problemen ondervinden (CGVS, p. 6). Uw echtgenoot heeft nog twee zussen en een broer in andere steden in Venezuela. Ook zij ondervinden geen problemen (CGVS echtgenoot, p. 4). U en uw echtgenoot beschikten op het moment van jullie onderhoud op het CGVS ook over geen enkel nieuws over de situatie voor jullie na jullie vertrek. Uit niets blijkt dat jullie na jullie vertrek gezocht zouden worden in Venezuela (CGVS, p. 6; CGVS echtgenoot, p. 6). Informatie (zie o.a. **Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020** beschikbaar op) maakt evenwel duidelijk dat de Venezolaanse autoriteiten er niet voor terugdeinzen familieleden van geviseerde opposanten te monitoren en lastig te vallen.

Bovendien blijkt uit jullie verklaringen en jullie paspoorten dat jullie Venezuela hebben verlaten in het bezit van jullie eigen paspoort, wat eveneens een indicatie is dat jullie niet meteen in de negatieve aandacht van het regime stonden.

Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw lidmaatschap en beperkte activiteiten voor Avanzada Progresista niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw lidmaatschap van Avanzada Progresista.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.**

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige**

schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de preciaire socioeconomische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U, noch uw echtgenoot toonden aan dat jullie bij een terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij jullie niet in staat zouden zijn om in jullie elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Tot slot kan overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). **Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.**

In de deelstaten Zulía, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Het CGVS beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Uw identiteit, nationaliteit, deze van uw kinderen, uw burgerlijke staat, uw beroepsactiviteiten en die van uw echtgenoot, en jullie reisweg staan niet ter discussie. De medische situatie van uw moeder wordt evenmin betwist, maar is niet relevant bij de beoordeling van uw actuele vrees. De aanbevelingsbrief van Avanzada Progresista kwam hierboven reeds aan bod. De flyers van de partij vormen geen bewijs van jullie politieke activiteiten. Deze zijn immers makkelijk verkrijgbaar. Uit niets blijkt dat jullie door deze te verspreiden campagne hebt gevoerd. De documenten aangaande uw broer tonen zijn identiteit en studies aan, alsook zijn overlijden. Ook deze elementen lijden aan zich geen twijfel. Over de omstandigheden van zijn overlijden werd hierboven reeds geargumenteed dat jullie niet aangetoond hebben dat hij om zijn politiek engagement gevisieerd werd.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat het feit dat in het dossier van de dochter van uw echtgenoot, K. (...) V. (...) E. (...) S. (...), en haar schoonfamilie een beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen, geen afbreuk doet aan de weigeringsbeslissing die ten aanzien van u en uw gezin genomen wordt. Ieder dossier wordt individueel onderzocht en op zijn individuele merites beoordeeld. Bovendien vormt bij het beoordelen van de vrees voor vervolging ten aanzien van Venezuela het profiel dat opposanten hebben een doorslaggevende factor, zoals gebleken is uit bovenstaande informatie. Uw echtgenoot verklaarde over de schoonfamilie van zijn dochter dat zij 'radicale' oppositieleiden waren (CGVS echtgenoot, p. 7), wat niet vergelijkbaar is met het voor u en uw echtgenoot vastgestelde beperkt politiek profiel. Vergeten mag ook niet worden dat aan de door jullie beweerde jarenlang ondergane intimidaties en doodsb bedreigingen nauwelijks geloof gehecht kan worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij (verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Venezolaans staatsburger, afkomstig uit Barquisimeto (in de staat Lara). U bent gehuwd met R.(...) R.(...) M.(...) A.(...). Jullie hebben samen drie kinderen, V.(...) A.(...), Vi.(...) An.(...) en Vic.(...) Al.(...). Uit uw eerste relatie hebt u nog twee kinderen. Uw dochter K.(...) V.(...) E.(...) S.(...) en haar partner D.(...) X.(...) A.(...) (dienden op 17 mei 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Op 26 september 2018 werden zij erkend als vluchteling. Uw zoon V.(...) M.(...) E.(...) S.(...) diende op 12 maart 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Op 30 november 2018 werd een weigeringsbeslissing genomen in zijn verzoek. Uw echtgenote heeft nog een zoon uit een vorige relatie, A.(...) Y.(...) O.(...) M.(...). U hebt hem van jongs af aan mee opgevoed en beschouwt hem als uw eigen zoon. Hij bevindt zich in Peru.

U werkte als handelaar. Van 1995 tot 2002 baatte u een kledingwinkel uit. Daarna verkocht u kledij op markten. U was actief voor de partij Avanzada Progresista sinds de oprichting van de partij in 2012. Het waren uw oudste kinderen die de straat opgingen om te betogen tegen de regering. Zij overtuigden u om zelf ook actief te worden. Vanaf 2015 waren er hevige manifestaties in Barquisimeto. Uw huis was centraal gelegen in de stad. U hielp personen die deelnamen aan protestmarsen. U liet bijvoorbeeld mensen bij u naar het toilet gaan. U kopieerde flyers. U spoot met graffiti antiregeringsslogans op auto's. In mei en september 2015 stapte u zelf mee op in antiregeringsmanifestaties. J.(...) P.(...), de stiefvader van uw schoonzoon, was een lokale leider van Avanzada Progresista en informeerde u over de activiteiten van de partij. Uw taak bestond erin zoveel mogelijk volk op de been te brengen. Uw schoonbroer M.(...) A.(...) was student en riep veel jongeren op om deel te nemen aan protestmarsen. Op 10 april 2016 was hij samen met uw stiefzoon A.(...) Y.(...) op de bus aan het wachten toen hij vermoord werd door leden van de colectivo 'Grupo Frío'. Hij was al eerder bedreigd door de colectivos. De 'Grupo Frío' eigende zich woningen toe en zwaaide de plak in uw wijk. Na de moord op uw schoonbroer begonnen de colectivos u, uw echtgenote en kinderen lastig te vallen en te intimideren. Jullie werden in de gaten gehouden. Zij wisten dat er tegenstanders van het regime in jullie huis samenkwamen. U kreeg te horen dat u zich kalm moest houden, zo niet zou u hetzelfde lot als uw schoonbroer beschoren zijn. Jullie schroefden jullie politieke activiteiten dan ook terug. In april 2017 ging u voor het laatst de straat op om deel te nemen aan een betoging. De inzet was toen de deelname van Henri Falcón aan de presidentsverkiezingen. In december 2018 vluchtte uw stiefzoon A.(...) Y.(...) naar Peru nadat hij doodsb bedreigingen had ontvangen door colectivos. In juni 2019 werd u een laatste keer bedreigd door colectivos. Eén van hen toonde zijn wapen en maande u aan u rustig te houden. Anders zou u het volgende slachtoffer worden. In juli 2019 verlieten J.(...) C.(...) P.(...) en C.(...) A.(...), de stiefvader en moeder van uw schoonzoon, Venezuela. Zij dienden op 8 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in België in en werden op 7 augustus 2019 erkend als vluchteling. U en uw echtgenote wilden het land al eerder verlaten, maar de verlenging van jullie paspoorten liet op zich wachten. De paspoorten van uw echtgenote en uw kinderen werden in mei 2019 verlengd, het uwe pas in september 2019. U verliet Venezuela op 21 november 2019. Op 3 december 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in. In geval van terugkeer vreest u vermoord te worden door de colectivos.

U bent in het bezit van uw Venezolaans paspoort, uitgereikt op 16 oktober 2013, en uw identiteitskaart, uitgereikt op 11 juni 2015.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek baseert op dezelfde motieven die werden aangehaald door uw echtgenote, R.(...) R.(...) M.(...) A.(...). In het kader van haar verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de politieke activiteiten van u en uw echtgenoot in Venezuela veeleer beperkt van aard waren. Jullie vervulden nooit enige functie voor de partij Avanzada Progresista. De activiteiten van u en uw echtgenoot beperkten zich tot het toilet ter beschikking stellen, het kopiëren en uitdelen van folders, het spuiten van slogans. Uw echtgenoot verklaarde weliswaar dat jullie taak erin bestond mensen op de been te brengen en dat manifestanten vaak samenkwamen in jullie woning. In dit opzicht is het bevreemdend dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij slechts enkele keren zelf heeft deelgenomen aan een betoging. Als hij al deelnam, liep hij achteraan in de massa (CGVS echtgenoot, p. 11-13). Ook u haalde aan dat jullie tijdens de deelname, behalve het uitdelen van folders bij jullie thuis, geen bepaalde rol opnamen (CGVS, p. 12). Het is bovendien frappant dat jullie, behalve de aanbevelingsbrief van de partij voor uw echtgenoot, geen enkel begin van bewijs, zoals bijvoorbeeld foto's, van jullie politieke activiteiten neerlegden (CGVS, p. 14; CGVS echtgenoot, p. 13). Uw echtgenoots uitleg dat hij geen andere bewijzen heeft omdat hij foto's niet zo belangrijk vond en omdat hij maar een sympathisant was (CGVS echtgenoot, p. 13) doet de wenkbrauwen fronsen. Bovendien is enig voorbehoud bij de aanbevelingsbrief op zijn plaats. Volgens deze brief zou uw echtgenoot sinds 2012 aan alle activiteiten van de partij hebben deelgenomen, terwijl jullie verklaarden dat jullie periodes niet actief waren uit angst en wegens zorgen voor de kinderen en voor een zieke moeder. Deze brief vertoont dan ook een gesolliciteerd karakter en toont hooguit aan dat uw echtgenoot bij deze partij betrokken was, maar zegt niets objectiefs over op welke wijze dit dan wel was. Bovendien legde u geen dergelijke aanbevelingsbrief voor uzelf neer, dit terwijl u net als uw echtgenoot ook al sedert 2012 aangesloten zou zijn geweest en gelijkaardige activiteiten als die van uw echtgenoot zou hebben ontplooid.

Dat jullie politieke profiel beperkt was, blijkt ook uit jullie veeleer beperkte kennis van de partij. U kon geen verschillen duiden tussen uw partij en andere oppositiepartijen (CGVS, p. 10). Verder dan dat het een centrumlinkse democratische partij is die voor inclusie en onder leiding van Henri Falcón staat, kwam uw echtgenoot niet. Over het partijprogramma kon hij enkel zeggen dat zij voor de vrijlating van de politieke gevangenen ijvert en staat voor het koppelen van de economie aan de dollar (CGVS echtgenoot, p. 9-10).

Bovendien is het frappant dat u en uw echtgenoot slechts weinig concreets konden vertellen over de problemen en de vluchtaanleiding van J.(...) C.(...) P.(...) een leider van jullie partij. Hij en zijn echtgenote verlieten Venezuela in juli 2019, dus enkele maanden van jullie. Jullie gaven aan dat hij degene was die informatie bezorgde over de activiteiten van de partij (CGVS, p. 12; CGVS echtgenoot p. 12-13). Bovendien is hij familie van uw echtgenoot; hij is namelijk de schoonvader van K.(...) V.(...) E.(...) S.(...), de dochter van uw echtgenoot uit een andere relatie. Vanuit deze optiek mag er verwacht dat jullie goed op de hoogte zouden zijn van zijn precieze problemen. Jullie konden echter slechts vertellen dat hij bedreigd werd, o.a. met het in brand steken van zijn huis, en dat hij enkele dagen gevangen genomen werd (CGVS, p. 20; CGVS echtgenoot, p. 7, 17-18). Het feit dat jullie niet meer details konden geven, doet vragen rijzen over jullie politiek engagement en geeft eens te meer aan dat dit eerder beperkt was.

*Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op <https://>*

www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> , **Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020** beschikbaar op https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/_algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algmeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf , p. 37-40 en p. 59-60) en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Wat jullie persoonlijke problemen betreft ten gevolge van de door jullie voorgehouden oppositieactiviteiten, rijzen evenwel ernstige twijfels bij de geloofwaardigheid ervan. U stelt dat jullie problemen met de colectivos begonnen toen uw broer en zoon in 2016 beschoten werden, waarna uw broer overleed aan zijn verwondingen. Sinds die gebeurtenis werden u en uw gezin geïntimideerd en ontvingen jullie ook doodsb bedreigingen. Aangaande de moord op uw broer, die an sich niet betwist wordt, beweren jullie dat hij gedood werd door de colectivos omdat hij een oppositeliid was; hij was ook lid van Avanzada Progresista. Hij nam ook deel aan protestmarsen en was in het verleden al bedreigd door de colectivos (CGVS, p. 15; CGVS echtgenoot, p. 14-15). Dat hij specifiek geïntimideerd zou zijn om zijn oppositie-engagement kunnen jullie evenwel niet aannemelijk maken. Ook uw broer had volgens u geen bijzonder profiel of nam geen leidersrol op zich (CGVS, p. 16). Hetzelfde geldt voor uw zoon die bij het incident in 2016 ook betrokken was (CGVS, p. 16). Dat zij doelgericht geïntimideerd zouden zijn om hun engagement is dan ook niet in overeenstemming te brengen met bovenstaande informatie waarover het CGVS beschikt en blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. Bovendien kunnen noch u, noch uw echtgenoot enige concrete informatie geven over de personen die uw broer vermoord hebben en uw zoon bedreigden (CGVS, p. 15; CGVS echtgenoot, p. 5-6, 14). De documenten die u aanbracht met betrekking tot uw broer ondersteunen uw bewering dat hij gericht gedood werd om zijn betrokkenheid bij de oppositie niet. Uit deze stukken blijkt zijn identiteit en het feit dat hij een student was, maar uit niets blijkt voorgaand engagement. Het enige krantenartikel over zijn gewelddadige dood dat u neerlegt, maakt gewag van een beroving, iets wat u ontkent. Dat het hier om een geval van censuur vanwege de overheid zou gaan (CGVS, p. 16; CGVS echtgenoot, p. 16, 19), blijft een blote bewering, temeer u geen enkel begin van bewijs aanbrengt van het tegendeel. In dit het verband is het immers zeer bedenkelijk dat uw partij, waarvoor ook uw broer actief was, geen ruchtbaarheid aan zijn moord en de volgens jullie ware motieven ervan zou hebben gegeven (CGVS, p. 17; CGVS echtgenoot, p. 15).

Daar jullie niet aannemelijk gemaakt hebben dat het incident van 2016 te maken heeft met het oppositieactivisme van uw broer, staat ook de waarachtigheid van jullie verklaringen sedertdien zelf ook geïmagineerd te zijn geweest door de colectivos om jullie betrokkenheid bij Avanzada Progresista danig op de helling. Deze bevinding noopt des te meer daar jullie pas eind november 2019 Venezuela verlieten, meer dan drie jaar na de start van jullie problemen. Bovendien hebben u en uw echtgenoot gewerkt tot aan jullie vertrek. Jullie verklaarden weliswaar dat jullie moesten gaan werken om te overleven (CGVS, p. 7; CGVS echtgenoot p. 8). Echter, indien jullie daadwerkelijk met de dood bedreigd werden en voor jullie leven en dat van jullie kinderen vreesden, is het opmerkelijk dat jullie tot aan jullie vertrek een zichtbaar beroep bleven uitoefenen; u werkte immers in uw eigen kapsalon en uw echtgenoot op de markt. Het gegeven dat jullie reeds in 2018 het land wilden verlaten maar pas eind 2019 effectief vertrokken, nadat de verlenging van jullie paspoorten geregeld was (CGVS, p. 12; CGVS echtgenoot, p. 14), doet evenzeer afbreuk aan de geloofwaardigheid van de continue bedreigingen, waaronder doodsb bedreigingen, ten aanzien van u en uw familie. Bovendien maakte u duidelijk dat jullie jullie activiteiten stopzetten in 2018 en dat nadien de bedreigingen steeds op een latente manier aanwezig bleven en er geen sprake was van expliciete bedreigingen (CGVS, p. 20). Uw echtgenoot daarentegen beweerde dat hij in juni 2019 wel nog expliciet bedreigd werd door de colectivos: ze toonden een wapen en zeiden aan uw echtgenoot dat hij zich rustig moest houden zo niet zou het zijn dood betekenen (CGVS echtgenoot, p. 16-17). Dit laatste staat niet alleen haaks op uw verklaringen, maar is ook maar moeilijk in overeenstemming te brengen met uw bewering dat jullie sedert 2018 niet meer actief waren (CGVS echtgenote, p. 12-13, 20).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat jullie er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat jullie sedert 2016 vervolgd werden/worden door het Venezolaans regime, in casu de colectivos, om jullie oppositieactivisme.

Deze bevinding wordt nog extra kracht bijgezet door de volgende elementen. Zo verklaarde u dat uw familieleden in Venezuela, te weten uw ouders, een zus en twee halfzussen, nog steeds in Barquisimeto verblijven, en behalve op gezondheidsvlak, geen problemen ondervinden (CGVS, p. 6). Uw echtgenoot heeft nog twee zussen en een broer in andere steden in Venezuela. Ook zij ondervinden geen problemen (CGVS echtgenoot, p. 4). U en uw echtgenoot beschikten op het moment van jullie onderhoud op het CGVS ook over geen enkel nieuws over de situatie voor jullie na jullie vertrek. Uit niets blijkt dat jullie na jullie vertrek gezocht zouden worden in Venezuela (CGVS, p. 6; CGVS echtgenoot, p. 6). Informatie (zie o.a. **Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020** beschikbaar op) maakt evenwel duidelijk dat de Venezolaanse autoriteiten er niet voor terugdeinzen familieleden van geïmagineerde opposanten te monitoren en lastig te vallen.

Bovendien blijkt uit jullie verklaringen en jullie paspoorten dat jullie Venezuela hebben verlaten in het bezit van jullie eigen paspoort, wat eveneens een indicatie is dat jullie niet meteen in de negatieve aandacht van het regime stonden.

Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw lidmaatschap en beperkte activiteiten voor Avanzada Progresista niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw lidmaatschap van Avanzada Progresista.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene precare socio-economische en humanitaire**

situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socioeconomische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U, noch uw echtgenoot toonden aan dat jullie bij een terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij jullie niet in staat zouden zijn om in jullie elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Tot slot kan overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te

nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politioneel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). **Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.**

In de deelstaten Zulía, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politioneel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politioneel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Het CGVS beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Uw identiteit, nationaliteit, deze van uw kinderen, uw burgerlijke staat, uw beroepsactiviteiten en die van uw echtgenoot, en jullie reisweg staan niet ter discussie. De medische situatie van uw moeder wordt evenmin betwist, maar is niet relevant bij de beoordeling van uw actuele vrees. De aanbevelingsbrief van Avanzada Progresista kwam hierboven reeds aan bod. De flyers van de partij vormen geen bewijs van jullie politieke activiteiten. Deze zijn immers makkelijk verkrijgbaar. Uit niets blijkt dat jullie door deze te verspreiden campagne hebt gevoerd. De documenten aangaande uw broer tonen zijn identiteit en studies aan, alsook zijn overlijden. Ook deze elementen lijden aan zich geen twijfel. Over de omstandigheden van zijn overlijden werd hierboven reeds geargumenteed dat jullie niet aangetoond hebben dat hij om zijn politiek engagement gevisieerd werd.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat het feit dat in het dossier van de dochter van uw echtgenoot, K. (...) V. (...) E. (...) S. (...), en haar schoonfamilie een beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen, geen afbreuk doet aan de weigeringsbeslissing die ten aanzien van u en uw gezin genomen wordt. Ieder dossier wordt individueel onderzocht en op zijn individuele merites beoordeeld. Bovendien vormt bij het beoordelen van de vrees voor vervolging ten aanzien van Venezuela het profiel dat opposanten hebben een doorslaggevende factor, zoals gebleken is uit bovenstaande informatie. Uw echtgenoot verklaarde over de schoonfamilie van zijn dochter dat zij 'radicale' oppositieleden waren (CGVS echtgenoot, p. 7), wat niet vergelijkbaar is met het voor u en uw echtgenoot vastgestelde beperkt politiek profiel. Vergeten mag ook niet worden dat aan de door jullie beweerde jarenlang ondergane intimidaties en doodsb bedreigingen nauwelijks geloof gehecht kan worden."

Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw documenten tonen uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een eerste en enig middel de schending aan van:

*"- Artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève),
- van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid van artikel 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen
- van artikel 62 Vreemdelingenwet
- van artikel 57/7 Vreemdelingenwet
- van de artikelen 48/3 tem 48/5 Vreemdelingenwet
- van artikel 3 EVRM"*

2.2. Samen met het verzoekschrift brengen verzoekers volgend stuk bij: "Attest van de partij AVANZADA voor verzoekster".

2.3. Samen met een nota met opmerkingen, neergelegd op 23 november 2022, brengt verweerder volgend document bij: "Vertaling stuk 3 bij verzoekschrift".

2.3. Samen met een aanvullende nota, neergelegd op 23 januari 2023, brengt verweerder volgende informatie bij: COI focus Venezuela. "Behandeling van opposanten" (8 december 2022).

2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekers evenmin als vluchteling erkennen of hen de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de politieke activiteiten van u en uw echtgenoot in Venezuela veeleer beperkt van aard waren. Jullie vervulden nooit enige functie voor de partij Avanzada Progresista. De activiteiten van u en uw echtgenoot beperkten zich tot het toilet ter beschikking stellen, het kopiëren en uitdelen van folders, het spuiten van slogans. Uw echtgenoot verklaarde weliswaar dat jullie taak erin bestond mensen op de been te brengen en dat manifestanten vaak samenkwamen in jullie woning. In dit opzicht is het bevreemdend dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij slechts enkele keren zelf heeft deelgenomen aan een betoging. Als hij al deelnam, liep hij achteraan in de massa (CGVS echtgenoot, p. 11-13). Ook u haalde aan dat jullie tijdens de deelname, behalve het uitdelen van folders bij jullie thuis, geen bepaalde rol opnamen (CGVS, p. 12). Het is bovendien frappant dat jullie, behalve de aanbevelingsbrief van de partij voor uw echtgenoot, geen enkel begin van bewijs, zoals bijvoorbeeld foto's, van jullie politieke activiteiten neerlegden (CGVS, p. 14; CGVS echtgenoot, p. 13). Uw echtgenoots uitleg dat hij geen andere bewijzen heeft omdat hij foto's niet zo belangrijk vond en omdat hij maar een sympathisant was (CGVS echtgenoot, p. 13) doet de wenkbrauwen fronsen. Bovendien is enig voorbehoud bij de aanbevelingsbrief op zijn plaats. Volgens deze brief zou uw echtgenoot sinds 2012 aan alle activiteiten van de partij hebben deelgenomen, terwijl jullie verklaarden dat jullie periodes niet actief waren uit angst en wegens zorgen voor de kinderen en voor een zieke moeder. Deze brief vertoont dan ook een gesolliciteerd karakter en toont hooguit aan dat uw echtgenoot bij deze partij betrokken was, maar zegt niets objectiefs over op welke wijze dit dan wel was. Bovendien legde u geen dergelijke aanbevelingsbrief voor uzelf neer, dit terwijl u net als uw echtgenoot ook al sedert 2012 aangesloten zou zijn geweest en gelijkaardige activiteiten als die van uw echtgenoot zou hebben ontplooid.

Dat jullie politieke profiel beperkt was, blijkt ook uit jullie veeleer beperkte kennis van de partij. U kon geen verschillen duiden tussen uw partij en andere oppositiepartijen (CGVS, p. 10). Verder dan dat het een centrumlinkse democratische partij is die voor inclusie en onder leiding van Henri Falcón staat, kwam uw echtgenoot niet. Over het partijprogramma kon hij enkel zeggen dat zij voor de vrijlating van de politieke gevangenen ijvert en staat voor het koppelen van de economie aan de dollar (CGVS echtgenoot, p. 9-10).

Bovendien is het frappant dat u en uw echtgenoot slechts weinig concreets konden vertellen over de problemen en de vluchtaanleiding van J.(...) C.(...) P.(...), een leider van jullie partij. Hij en zijn echtgenote verlieten Venezuela in juli 2019, dus enkele maanden van jullie. Jullie gaven aan dat hij degene was die informatie bezorgde over de activiteiten van de partij (CGVS, p. 12; CGVS echtgenoot p. 12-13). Bovendien is hij familie van uw echtgenoot; hij is namelijk de schoonvader van K. (...) V. (...) E. (...) S. (...), de dochter van uw echtgenoot uit een andere relatie. Vanuit deze optiek mag er verwacht dat jullie goed op de hoogte zouden zijn van zijn precieze problemen. Jullie konden echter slechts vertellen dat hij bedreigd werd, o.a. met het in brand steken van zijn huis, en dat hij enkele dagen gevangen genomen werd (CGVS, p. 20; CGVS echtgenoot, p. 7, 17-18). Het feit dat jullie niet meer details konden geven, doet vragen rijzen over jullie politiek engagement en geeft eens te meer aan dat dit eerder beperkt was.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org>, **Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020** beschikbaar op https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/_algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf, p. 37-40 en p. 59-60) en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel

dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Wat jullie persoonlijke problemen betreft ten gevolge van de door jullie voorgehouden oppositieactiviteiten, rijzen evenwel ernstige twijfels bij de geloofwaardigheid ervan. U stelt dat jullie problemen met de colectivos begonnen toen uw broer en zoon in 2016 beschoten werden, waarna uw broer overleed aan zijn verwondingen. Sinds die gebeurtenis werden u en uw gezin geïntimideerd en ontvingen jullie ook doodsbedreigingen. Aangaande de moord op uw broer, die an sich niet betwist wordt, beweren jullie dat hij gedood werd door de colectivos omdat hij een oppositielid was; hij was ook lid van Avanzada Progresista. Hij nam ook deel aan protestmarsen en was in het verleden al bedreigd door de colectivos (CGVS, p. 15; CGVS echtgenoot, p. 14-15). Dat hij specifiek geïdenteerd zou zijn om zijn oppositie-engagement kunnen jullie evenwel niet aannemelijk maken. Ook uw broer had volgens u geen bijzonder profiel of nam geen leidersrol op zich (CGVS, p. 16). Hetzelfde geldt voor uw zoon die bij het incident in 2016 ook betrokken was (CGVS, p. 16). Dat zij doelgericht geïdenteerd zouden zijn om hun engagement is dan ook niet in overeenstemming te brengen met bovenstaande informatie waarover het CGVS beschikt en blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. Bovendien kunnen noch u, noch uw echtgenoot enige concrete informatie geven over de personen die uw broer vermoord hebben en uw zoon bedreigden (CGVS, p. 15; CGVS echtgenoot, p. 5-6, 14). De documenten die u aanbracht met betrekking tot uw broer ondersteunen uw bewering dat hij gericht gedood werd om zijn betrokkenheid bij de oppositie niet. Uit deze stukken blijkt zijn identiteit en het feit dat hij een student was, maar uit niets blijkt voorgaand engagement. Het enige krantenartikel over zijn gewelddadige dood dat u neerlegt, maakt gewag van een beroving, iets wat u ontkent. Dat het hier om een geval van censuur vanwege de overheid zou gaan (CGVS, p. 16; CGVS echtgenoot, p. 16, 19), blijft een blote bewering, temeer u geen enkel begin van bewijs aanbrengt van het tegendeel. In dit het verband is het immers zeer bedenkelijk dat uw partij, waarvoor ook uw broer actief was, geen ruchtbaarheid aan zijn moord en de volgens jullie ware motieven ervan zou hebben gegeven (CGVS, p. 17; CGVS echtgenoot, p. 15).

Daar jullie niet aannemelijk gemaakt hebben dat het incident van 2016 te maken heeft met het oppositieactivisme van uw broer, staat ook de waarachtigheid van jullie verklaringen sedertdien zelf ook geïdenteerd te zijn geweest door de colectivos om jullie betrokkenheid bij Avanzada Progresista danig op de helling. Deze bevinding noopt des te meer daar jullie pas eind november 2019 Venezuela verlieten, meer dan drie jaar na de start van jullie problemen. Bovendien hebben u en uw echtgenoot gewerkt tot aan jullie vertrek. Jullie verklaarden weliswaar dat jullie moesten gaan werken om te overleven (CGVS, p. 7; CGVS echtgenoot p. 8). Echter, indien jullie daadwerkelijk met de dood bedreigd werden en voor jullie leven en dat van jullie kinderen vreesden, is het opmerkelijk dat jullie tot aan jullie vertrek een zichtbaar beroep bleven uitoefenen; u werkte immers in uw eigen kapsalon en uw echtgenoot op de markt. Het

gegeven dat jullie reeds in 2018 het land wilden verlaten maar pas eind 2019 effectief vertrokken, nadat de verlenging van jullie paspoorten geregeld was (CGVS, p. 12; CGVS echtgenoot, p. 14), doet evenzeer afbreuk aan de geloofwaardigheid van de continue bedreigingen, waaronder doodsb bedreigingen, ten aanzien van u en uw familie. Bovendien maakte u duidelijk dat jullie activiteiten stopzetten in 2018 en dat nadien de bedreigingen steeds op een latente manier aanwezig bleven en er geen sprake was van expliciete bedreigingen (CGVS, p. 20). Uw echtgenoot daarentegen beweerde dat hij in juni 2019 wel nog expliciet bedreigd werd door de colectivos: ze toonden een wapen en zeiden aan uw echtgenoot dat hij zich rustig moest houden zo niet zou het zijn dood betekenen (CGVS echtgenoot, p. 16-17). Dit laatste staat niet alleen haaks op uw verklaringen, maar is ook maar moeilijk in overeenstemming te brengen met uw bewering dat jullie sedert 2018 niet meer actief waren (CGVS echtgenote, p. 12-13, 20).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat jullie er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat jullie sedert 2016 vervolgd werden/worden door het Venezolaans regime, in casu de colectivos, om jullie oppositieactivisme.

Deze bevinding wordt nog extra kracht bijgezet door de volgende elementen. Zo verklaarde u dat uw familieleden in Venezuela, te weten uw ouders, een zus en twee halfzussen, nog steeds in Barquisimeto verblijven, en behalve op gezondheidswak, geen problemen ondervinden (CGVS, p. 6). Uw echtgenoot heeft nog twee zussen en een broer in andere steden in Venezuela. Ook zij ondervinden geen problemen (CGVS echtgenoot, p. 4). U en uw echtgenoot beschikten op het moment van jullie onderhoud op het CGVS ook over geen enkel nieuws over de situatie voor jullie na jullie vertrek. Uit niets blijkt dat jullie na jullie vertrek gezocht zouden worden in Venezuela (CGVS, p. 6; CGVS echtgenoot, p. 6). Informatie (zie o.a. **Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020** beschikbaar op) maakt evenwel duidelijk dat de Venezolaanse autoriteiten er niet voor terugdeinzen familieleden van geviseerde opposanten te monitoren en lastig te vallen.

Bovendien blijkt uit jullie verklaringen en jullie paspoorten dat jullie Venezuela hebben verlaten in het bezit van jullie eigen paspoort, wat eveneens een indicatie is dat jullie niet meteen in de negatieve aandacht van het regime stonden.

Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw lidmaatschap en beperkte activiteiten voor Avanzada Progresista niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw lidmaatschap van Avanzada Progresista.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.**

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband

dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socioeconomische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U, noch uw echtgenoot toonden aan dat jullie bij een terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij jullie niet in staat zouden zijn om in jullie elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Tot slot kan overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke,

economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politioneel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). **Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.**

In de deelstaten Zulía, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politioneel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politioneel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Het CGVS beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Uw identiteit, nationaliteit, deze van uw kinderen, uw burgerlijke staat, uw beroepsactiviteiten en die van uw echtgenoot, en jullie reisweg staan niet ter discussie. De medische situatie van uw moeder wordt evenmin betwist, maar is niet relevant bij de beoordeling van uw actuele vrees. De aanbevelingsbrief van Avanzada Progresista kwam hierboven reeds aan bod. De flyers van de partij vormen geen bewijs van jullie politieke activiteiten. Deze zijn immers makkelijk verkrijgbaar. Uit niets blijkt dat jullie door deze te verspreiden campagne hebt gevoerd. De documenten aangaande uw broer tonen zijn identiteit en studies aan, alsook zijn overlijden. Ook deze elementen lijden aan zich geen twijfel. Over de omstandigheden van zijn overlijden werd hierboven reeds geargumenteed dat jullie niet aangetoond hebben dat hij om zijn politiek engagement gevisieerd werd."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Uit het in de bestreden beslissing geciteerde EASO-rapport blijkt dat er in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO, "Venezuela Country Focus", augustus 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten

en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten.

Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Venezuela, juni 2020 waarnaar wordt verwezen in het EASO-rapport, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', alsook p. 59-60; EASO "Venezuela Country Focus", augustus 2020, p. 52).

Verder volgt uit de landeninformatie dat er in Venezuela sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime van president Maduro die worden afgewisseld met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk wordt geprotesteerd tegen de daling van de levensstandaard. Uit de landeninformatie blijkt dat de protesten in de periodes van mei tot juli 2017 en die van de eerste helft van 2019 het hevigst waren, met tienduizenden demonstranten die op straat kwamen om tegen de regering Maduro te demonstreren. Deze demonstraties en betogingen worden hardhandig de kop ingedrukt door de Venezolaanse overheden, al dan niet met hulp van de *colectivos*. Daarbij wordt disproportioneel geweld gebruikt tegen de demonstranten en zelfs tegen toevallige omstaanders, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen gevisieerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek (EASO, p. 32-33, 56-58; zie Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Venezuela, juni 2020, p. 38- 39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten' alsook p. 59-60). Uit de recente informatie, bijgebracht door verweerder in de aanvullende nota, blijkt dat het aantal politiek gemotiveerde arrestaties de afgelopen jaren sterk is afgenomen (COI Focus Venezuela. Behandeling van opposanten van 8 december 2022, p. 11-12).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek dan wel omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime.

Veeleer blijkt dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden. De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald risicoprofiel of in mindere of meerdere mate politiek actief was, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan een verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico voor verzoeker moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging in zijn land van herkomst, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela, zoals deze blijken uit objectieve bronnen.

Waar verzoekers ingaan op het feit dat hun politieke activiteiten in de bestreden beslissingen omschreven worden als 'veeleer beperkt' en van mening zijn dat dit een begrip is dat elke lading dekt waardoor er niet naar behoren gemotiveerd zou zijn, merkt de Raad op dat er in de bestreden beslissingen nochtans omstandig gemotiveerd wordt waarom er sprake is van een eerder beperkt engagement:

"Jullie vervulden nooit enige functie voor de partij Avanzada Progresista. De activiteiten van u en uw echtgenoot beperkten zich tot het toilet ter beschikking stellen, het kopiëren en uitdelen van folders, het spuiten van slogans. Uw echtgenoot verklaarde weliswaar dat jullie taak erin bestond mensen op de been te brengen en dat manifestanten vaak samenkwamen in jullie woning. In dit opzicht is het bevreemdend dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij slechts enkele keren zelf heeft deelgenomen aan een betoging. (...)"

Verzoekers verduidelijken in het verzoekschrift niet waarom deze motivering niet zou volstaan en brengen daarenboven ook geen bijkomende informatie bij die deze motivering zou kunnen ontkrachten. Verzoekers stellen in het verzoekschrift dat hun aandeel in het politieke strijdtoneel onterecht tot een minimum herleid wordt in de bestreden beslissingen. De vaststellingen van de bestreden beslissingen zijn echter gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen en geven een overzicht van hun betrokkenheid op basis waarvan vastgesteld werd dat zij geen cruciale rol speelden. Door dit louter te betwisten zonder hier verder concrete elementen over aan te brengen, slagen verzoekers er niet in om de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te plaatsen.

Ook de verwijzing naar het feit dat zij zich in 2012, vanaf de oprichting van de partij, al aansloten bij *Avanzada Progresista* en ook daarvoor al politiek actief waren en op straat kwamen tegen het regime, doet geen afbreuk aan het feit dat zij geen functie met een grote zichtbaarheid vervulden binnen de partij en ook tijdens de demonstraties geen specifieke rol op zich namen (notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 12). Uit de algemene informatie, beschikbaar in het administratief dossier en bijgebracht door verweerder in de aanvullende nota, blijkt namelijk niet dat er sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het feit dat het louter lidmaatschap bij een oppositiepartij of deelname aan demonstraties volstaat om te spreken van een verhoogd risico op vervolging en dus erkend te worden als vluchteling onder artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Waar verzoekers in het verzoekschrift aanhalen dat er niet voldoende rekening gehouden werd met de willekeur van geweld en de onderdrukking van opposanten, merkt de Raad op dat het louter verwijzen naar algemene informatie hierover niet volstaat en dat verzoekers nalaten om hier om concrete elementen aan te tonen die van toepassing zijn op hun persoonlijke situatie en die ervoor zouden zorgen dat verzoekers een verhoogd risico lopen op vervolging. Door louter te herhalen dat zij mensen gemobiliseerd hebben voor de oppositie en het verzet mee mogelijk maakten door hun woonst ter beschikking te stellen voor overleg en voor praktische modaliteiten tijdens de protesten maken zij niet aannemelijk dat zij tot een groep behoren die een risicoprofiel hebben.

Verzoekers verwijten de commissaris-generaal vervolgens meerdere zaken met betrekking tot het persoonlijk onderhoud.

Ten eerste verwijten ze hem dat er geen vragen gesteld werden over de periode tussen september 2015 en april 2016 zodat dit een blinde vlek blijft. Zij verduidelijken echter niet welke informatie over deze periode van belang zou kunnen zijn voor de beoordeling van hun verzoek. Bovendien is het geenszins ernstig om zonder enige bijkomende toelichting *post factum* in het verzoekschrift te stellen dat er weinig vragen werden gesteld over een bepaalde periode. Zij brengen geen elementen aan die de vaststellingen van de bestreden beslissingen in een ander daglicht zouden kunnen plaatsen.

Ten tweede stellen ze dat de bestreden beslissingen de politieke activiteit van verzoekster zou voorstellen als geïsoleerde periodes. Deze bewering blijkt echter niet uit een lezing van de bestreden beslissingen, die gebaseerd zijn op de verklaringen die verzoekers tijdens hun persoonlijk onderhoud afgelegd hebben. Ook wordt door verzoekers niet concreet toegelicht op welke wijze een dergelijk argument de gedane vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Daarnaast stellen verzoekers dat de verklaringen van verzoeker foutief geïnterpreteerd zouden zijn en dat zijn persoonlijk onderhoud sterk opgebouwd was rond het onderhoud van verzoekster waardoor hij niet voldoende ruimte kreeg om zijn antwoorden in tijd en ruimte goed uit te werken. De Raad merkt op dat verzoekers niet verder komen dan het stellen van deze blote beweringen. Zij halen geen concrete elementen aan om te staven dat verzoeker inderdaad foutief begrepen werd of niet de mogelijkheid kreeg om zijn verhaal volledig uiteen te zetten. Door slechts te stellen dat de vraag omtrent zijn deelname aan betogingen verduidelijkt had moeten worden, zonder aan te brengen wat de impact zou zijn op hun relaas, doen verzoekers geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen. Zij verduidelijken verder ook niet welke bijkomende informatie verzoeker met betrekking tot zijn deelname aan betogingen nog zou hebben willen geven. Bovendien heeft verzoeker geen opmerkingen geformuleerd bij zijn persoonlijk onderhoud over het gebrek aan duidelijkheid of de onmogelijkheid om zich uit te drukken, waardoor het slechts een blote *post factum*-bewering betreft. Er werd hem aan het einde van het persoonlijk onderhoud namelijk uitdrukkelijk gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen, maar verzoeker antwoordde hier ontkennend op (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 18). Verder verwijten verzoekers de commissaris-generaal ook dat hij geen onderzoek gedaan heeft naar de sociaal-economische en familiale achtergrond van verzoekers en dat hij geen vragen gesteld zou hebben over hun 'mistroostig' bestaan. Zij verwijzen hierbij naar hun dagelijkse leven (kinderen, jobs...) dat ervoor zorgde dat zij niet aan alle activiteiten van de *Avanzada Progresista* konden deelnemen. Verzoekers maken niet duidelijk hoe deze omstandigheden betrekking hebben op hun risico op vervolging in Venezuela en hoe deze impact hebben op de beoordeling van hun verzoek. Het feit dat verzoekers vaak niet konden deelnemen aan de betogingen is een element dat aantoonde dat hun betrokkenheid en rol bij de politieke partij niet in die mate belangrijk waren dat zij als gevolg hiervan in de negatieve aandacht kwamen.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissingen terecht opgemerkt dat de kennis van verzoekers over de politieke partij *Avanzada Progresista* veeleer beperkt is. Van personen die opkomen voor een politieke partij en zich politiek engageren, mag verwacht worden dat zij zich terdege informeren over de standpunten en ideologie van deze politieke partij. Wanneer hen gevraagd wordt naar het ideeëngoed en

de programmapunten van de partij, slagen noch verzoeker noch verzoekster erin om hier een afdoende gedetailleerd en doorleefd antwoord op te formuleren (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 9-11 en notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 9-10). Verzoeker komt niet verder dan te verklaren dat *“Het is een centrumlinkse partij, een partij zonder exclusie, een partij voor iedereen, van het volk, democratisch, dat is het belangrijkste. Een partij met veel perspectief.”* (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 9). Van personen die campagne voeren voor een politieke partij en hiermee zogenaamd hun leven riskeren, mag verwacht worden dat zij diepgaandere kennis hebben van de standpunten van deze partij. Door louter te stellen dat de antwoorden van verzoekers wel voldoende waren en vervolgens een deel van deze antwoorden te herhalen, kunnen verzoekers niet overtuigen. Het feit dat verzoekers laaggeschoold zouden zijn, doet geen afbreuk aan het feit dat van hen verwacht kan worden dat zij de basisstandpunten van de partij waarvoor zij op straat komen kunnen uiteenzetten. Verzoekers kunnen dan ook allerminst gevolgd worden waar zij in hun verzoekschrift stellen dat kennisvragen over politiek geen relevant element vormen voor de beoordeling van hun politieke betrokkenheid. Zij meten zichzelf namelijk een politiek profiel aan op basis waarvan zij een verzoek tot internationale bescherming indienen waardoor er redelijkerwijze van hen verwacht mag worden dat zij kennis hebben van de Venezolaanse politiek. Het feit dat verzoekers beweren dat hun kennis hierover niet relevant zou zijn doet eens te meer afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas.

Waar verzoekers verder in hun verzoekschrift enerzijds opwerpen dat zij nood hebben aan bescherming omdat zij ‘verweven’ zijn met een bekende opposant van het regime, maar anderzijds hun band met J.C.P. relativeren door te stellen dat het ‘slechts’ om schoonfamilie gaat en niet om naaste familie, kunnen zij niet overtuigen.

Indien zij, zoals zij zelf stellen, met hem verweven zijn, mag er van verzoekers verwacht worden dat zij meer informatie kunnen verschaffen over zijn vluchtaanleiding dan louter het feit dat hij bedreigd werd en dat zijn huis in brand gestoken zou zijn. Des te meer aangezien verzoekster verklaart nog steeds contact te hebben met hem (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 20). Indien zij niet sterk met hem verweven zouden zijn, omdat het slechts schoonfamilie betreft en zij slechts in beperkte mate informatie hebben over J.C.P., maken verzoekers niet aannemelijk dat hun band met deze persoon zodanig sterk is dat deze ervoor zorgt dat zij in de negatieve aandacht van de regering kwamen te staan en door hun banden met J.C.P. een verhoogd risico op vervolging zouden lopen.

Bovendien zijn beide verzoekers tot aan hun vertrek uit Venezuela hun – zichtbaar – beroep blijven uitoefenen, verzoekster had een eigen kapsalon en verzoeker werkte op de markt, wat niet aannemelijk is indien zij daadwerkelijk met de dood bedreigd werden en voor zowel hun eigen leven als dat van hun kinderen vreesden. Het argument dat zij dit gedaan zouden hebben om te kunnen overleven, strookt niet met hun vrees voor de overheid die zij op dat moment gehad zouden hebben. Zij tonen niet aan dat er voor hen geen andere mogelijkheid was dan hun publiekelijk zichtbare jobs verder uit te oefenen. Indien zij daadwerkelijk van mening waren dat hun leven in gevaar was, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij zo snel mogelijk actie zouden ondernemen om aan dit gevaar te ontkomen. Dat verzoekers enerzijds beweren dat zij door de Venezolaanse autoriteiten worden gevisieerd, maar anderzijds omwille van louter economische redenen bleven verder werken, relateert dan ook de ernst en de geloofwaardigheid van hun vluchtmotieven. Bovendien wijst de Raad er hier ook op dat zij op legale wijze met hun eigen paspoorten Venezuela verlaten hebben, waaruit afgeleid kan worden dat zij niet zodanig gevisieerd werden door de overheid.

Naast hun eigen politiek engagement, wijzen verzoekers ook op het feit dat de broer van verzoekster een universiteitsstudent was die mensen rondom hem verzamelde en samen met hen deelnam aan de marsen. In het verzoekschrift wordt hier bovendien aan toegevoegd dat hij een *“natuurlijke leidersfiguur”* zou zijn die gezag kan laten gelden over zijn vrienden. Dit houdt volgens de verklaringen van verzoekster echter niet in dat hij een leidersrol op zich genomen had binnen de partij *Avanzada Progresista* (notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 16). Hij werd volgens hun verklaringen vermoord door de *colectivos* als gevolg van zijn politiek activisme. Dit is ook het moment waarop de problemen van verzoekers begonnen zijn. Zoals er in de bestreden beslissingen terecht wordt gesteld, wordt er door verzoekers geen bewijs voorgelegd dat aantoonde dat verzoeksters broer effectief gedood werd omwille van zijn politiek activisme. Het loutere feit dat hij omgekomen is door een kogel, zijn dood op zich wordt niet betwist, toont niet aan om welke redenen hij gedood zou zijn. Waar verzoekers een persartikel neerleggen met betrekking tot het overlijden van de broer van verzoekster waarin echter gesproken wordt over een beroving, en dit aanhalen als een voorbeeld van de zwijgcultuur die in Venezuela leeft, stelt de Raad vast dat dit louter blote beweringen zijn. Verzoekers brengen geen begin van bewijs aan van het tegendeel, namelijk dat het niet om een beroving zou gaan, maar om een moord als gevolg van zijn politiek activisme.

Bovendien mag er redelijkerwijze verwacht worden dat de documenten die door verzoekers neergelegd worden in overeenstemming zijn met hun verklaringen die zij afleggen, wat *in casu* niet het geval is. In samenhang hiermee kunnen verzoekers dan ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat zij geen klacht ingediend hebben voor de moord op verzoeksters broer als gevolg van de angstcultuur die heerst in Venezuela door de aanwezigheid van de *colectivos*. In zoverre het aannemelijk geacht wordt dat verzoeksters broer gedood werd, mag er verwacht worden dat zij in eerste instantie beroep doen op de Venezolaanse autoriteiten om dit te onderzoeken. Dit geldt des te meer aangezien er geen geloof gehecht wordt aan hun politiek activisme en zij dus geen persoonlijke elementen aantonen die ervoor zorgen dat zij de Venezolaanse instanties zouden moeten vrezen.

Verzoekers kunnen dan ook niet dienstig verwijzen naar de dood van verzoeksters broer als een element in hun verzoek tot internationale bescherming.

Verzoekers halen vervolgens aan dat de bestreden beslissingen argumenteren dat 'hoofdzakelijk' personen gevisieerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan louter lid zijn van een oppositiepartij en dat hieruit af te leiden valt dat het dus niet uitsluitend deze personen zijn die gevisieerd worden, maar ook personen met minder zichtbare profielen. Zij verwijzen hierbij naar algemene informatie uit 2020. De Raad herinnert eraan dat de aangevoerde vrees voor vervolging dan wel het reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt. Het voorleggen van informatie van louter algemene aard die verder geen betrekking heeft op verzoekers persoon en waarbij een concreet dan wel rechtstreeks verband met verzoekers eigen situatie niet wordt aangetoond, volstaat niet om in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Verzoekers tonen namelijk geen concrete elementen aan die ervoor zorgen dat zij specifiek in de negatieve aandacht van de Venezolaanse overheid gekomen zijn en hierdoor een vrees voor vervolging koesteren. Zoals hierboven reeds uiteengezet, dient de vrees voor vervolging steeds op individuele wijze beoordeeld te worden aangezien er uit de algemene informatie niet kan blijken dat er sprake is van systematische vervolging. Dit wordt bovendien verder bevestigd door het feit dat verzoekers het land zonder problemen hebben kunnen verlaten met hun eigen paspoort.

Waar zij louter opnieuw hun verklaringen herhalen namelijk dat zij bedreigd zouden zijn door de *colectivos* en dat de broer van verzoekster vermoord zou zijn om politieke redenen en daar nog aan toevoegen dat zij familiale linken hebben met iemand die erkend vluchteling is (dochter van verzoeker), verwijst de Raad naar de vaststellingen hierboven. Bovendien wordt er nergens aangetoond dat er door de Venezolaanse overheid geweten is dat de dochter van verzoeker een erkend vluchteling zou zijn in Europa en of dit bovendien, indien dit wel geweten zou zijn, een bijkomend risico met zich zou meebrengen voor verzoekers. Zij stellen boudweg dat zij bij terugkeer naar Venezuela onderworpen zullen worden aan controle en screening en dat door hun politieke activiteit vermoed kan worden dat zij problemen zullen ondervinden bij hun terugkeer, echter hebben verzoekers hun politiek profiel en de problemen die zij hierdoor stellen te hebben gekend, niet aannemelijk gemaakt waardoor dit slechts een blote bewering is die bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht kan plaatsen.

Daarenboven werd er door de verweerder bij aanvullende nota recentere informatie neergelegd met betrekking tot de situatie van opposanten in Venezuela. Uit deze informatie kan niet afgeleid worden dat er sprake is van systematische vervolging van opposanten. Verzoekers brengen geen informatie aan die aantoont dat de informatie van verweerder niet meer correct of achterhaald zou zijn.

Waar verzoekers verontwaardigd aanhalen dat verweerder foutief stelt dat de familie van verzoekers niet bedreigd werd tot op heden, merkt de Raad op dat verzoekers het tegendeel niet aantonen en zelfs bevestigen dat de familieleden, die niet in Barquisimeto wonen, geen problemen ondervonden hebben tot nu toe.

Waar verzoekers ter vergoelijking van het lange tijdsverloop tussen de start van hun problemen en hun eigenlijke vertrek uit Venezuela aanhalen dat er verschillende redenen waren waarom het moeilijk was om in 2018 te vertrekken (de ziekte van verzoeksters moeder, haar broer die vermoord werd, de bedreigingen ...) en er dus niet enkel sprake was van problemen met hun paspoorten, stelt de Raad vast dat deze redenen enkel bijdragen tot het belang van een spoedig vertrek. Verzoekers slagen er niet in om op dienstige wijze te verklaren wat hen verhinderd heeft om Venezuela sneller te verlaten. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekers ook geen gewag maken van bijkomende, persoonlijke problemen in de tussenliggende periode. Dit ondermijnt verder de ernst van hun vrees voor de Venezolaanse autoriteiten.

Waar verzoekers ten slotte nogmaals hun banden met J.C.P. en het feit dat verzoekers dochter erkend vluchteling is aanhalen als elementen die in rekening gebracht moeten worden voor de beoordeling van hun verzoek, verwijst de Raad naar bovenstaande uiteenzetting en vestigt de aandacht op het feit dat

iedere nood aan internationale bescherming op individuele wijze beoordeeld wordt op basis van de persoonlijke, individuele omstandigheden. *In casu* wordt er geen geloof gehecht aan verzoekers' vluchtrelaas en blijkt niet dat zij nood hebben aan internationale bescherming louter omwille van de aangetrouwde verwantschap via verzoekers dochter met een lokale leider van de *Avanzada Progresista*.

Verzoekers komen in het verzoekschrift in het algemeen niet verder dan het louter uiten van kritiek op de bestreden beslissingen zonder hierbij concrete argumenten aan te brengen die een ander licht op de zaak zouden kunnen doen schijnen. Zij herhalen en volharden in hun verklaringen en stellen dat de rol van verzoekers onterecht als klein en niet betekenisvol gezien wordt. Verzoekers maken gezien hun beperkte kennis en hun verklaringen niet aannemelijk dat hun politieke overtuiging dermate essentieel is voor hun identiteit en morele integriteit.

Met betrekking tot de documentatie die het politiek profiel van verzoekers zou moeten aantonen, merkt de Raad op dat de verklaring die bijgebracht werd door verzoeker om zijn lidmaatschap bij de partij *Avanzada Progresista* aan te tonen niet volstaat om te spreken van een verhoogd risico op vervolging in hoofde van verzoeker, zoals hierboven reeds beargumenteerd. Bovendien wordt in deze verklaring gesteld dat verzoeker deelgenomen zou hebben aan 'alle' activiteiten die door de partij georganiseerd werden. Uit zijn verklaringen blijkt echter dat dit niet het geval is en dat verzoeker vaak niet kon meegaan met betogingen gezien hun familiale situatie (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 11). Zo werd in de bestreden beslissingen terecht geoordeeld dat deze verklaring een gesolliciteerd karakter heeft en niet overeenkomt met de verklaringen van verzoeker waardoor dit niet kan worden beschouwd als een bewijs voor de waarachtigheid van de door verzoeker afgelegde verklaringen. Bovendien kan uit deze verklaring ook niet afgeleid worden dat verzoeker een sterk, zichtbaar politiek engagement heeft vertoond in Venezuela.

Met betrekking tot dezelfde verklaring die neergelegd werd ten behoeve van verzoekster en waar verzoekers stellen dat er in de bestreden beslissingen foutief gesteld wordt dat deze verklaring op naam van verzoekster ontbrak en deze wel degelijk neergelegd werd waardoor de bestreden beslissingen niet alle elementen in overweging genomen hebben, merkt de Raad op dat dit document neergelegd werd samen met het verzoekschrift en door de Raad in overweging genomen werd bij het maken van de onderhavige beoordeling. Voor deze verklaring gelden echter dezelfde vaststellingen als voor verzoeker, namelijk dat het loutere lidmaatschap van een oppositiepartij niet volstaat voor een verhoogd risico op vervolging en dat de verklaring een gesolliciteerd karakter vertoont. Bovendien heeft verzoekster nergens verklaard sinds 2012 deelgenomen te hebben aan elke activiteit, maar slechts in enkele periodes in 2015 en 2017 (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 11 en 14).

Daarnaast stelt de Raad vast dat de schending van artikel 6 EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

Waar verzoekers nog het paspoort van hun zoon neerleggen die naar Peru vertrokken is, stelt de Raad vast dat het loutere vertrek van hun zoon naar Peru niet aantoonde dat dit omwille van veiligheidsredenen was en waardoor in hun hoofde een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou zijn ontstaan.

Het louter verwijzen naar relevante elementen zoals, hun identiteit, nationaliteit en herkomst als Venezolaanse staatsburgers geboren in Caracas, hun woonst in het epicentrum van de protesten in 2015 en 2017, met name in Barquisimeto, hoofdstad van de deelstaat Lara, hun lidmaatschap van de oppositiepartij *Avanzada Progresista* voor verzoeker en voor verzoekster sinds 2012, deelname aan politieke marsen reeds voor 2012, deelname aan demonstraties in Barquisimeto in 2015 en in april 2017, het verrichten van belangrijke politieke activiteiten zoals hulp bij de mobilisatie en flyereren voor de partij, het spuiten van slogans op straat en het bieden van materiële steun door hun woonst ter beschikking te stellen voor overleg en door aan opposanten tijdens marsen sanitair en water ter beschikking te stellen, de moord op de broer van verzoekster door de colectivos in april 2016, woonst in de buurt van en bedreigingen door de colectivos in Barquisimeto, de erkenning als vluchteling van de dochter van verzoeker en de verwevenheid met een belangrijk politiek opposant van het regime via verzoeker zijn dochter, allen erkend vluchteling, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke.

In de mate verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.7. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In de mate verzoekers verwijzen naar de slechte socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, §§ 35-36 en 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissingen, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt eerder het gevolg te zijn van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op*

een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 32). Het risico waaraan verzoekers in hun land van herkomst worden blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekers in deze context persoonlijk worden geïdoleerd of dat zij behoren tot een groep van geïdoleerde personen. Uit wat voorafgaat blijkt dat zij hun vrees om bij terugkeer naar Venezuela problemen te krijgen met het regime niet aannemelijk hebben gemaakt. Verzoekers tonen niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien.

Verzoekers brengen geen afdoende, op hun persoon betrokken feiten en elementen aan die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar hun land op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien, zij verwijzen in hun verzoekschrift namelijk enkel naar algemene informatie.

Zij doen bovendien geen afbreuk aan de specifieke vaststellingen in de betreden beslissingen die op hen persoonlijk betrekking hebben en die hier voor de duidelijkheid worden hernomen:

"U, noch uw echtgenoot toonden aan dat jullie bij een terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij jullie niet in staat zouden zijn om in jullie elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien."

Hoewel verzoekers de verwerende partij een gebrekkig onderzoek verwijten, tonen zij zelf echter niet met enig concreet element aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in staat zouden zijn om in hun elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Bovendien maken verzoekers tijdens hun persoonlijk onderhoud geen melding van de socio-economische situatie in Venezuela als reden om niet te kunnen terugkeren. Nochtans werd hen de kans geboden om dit aan te halen op het moment dat hen gevraagd werd of er nog andere redenen zijn waarom zij Venezuela verlaten hebben en of zij nog iets toe te voegen hadden aan hun relaas. Zij hebben deze vraag echter beiden ontkennend beantwoord (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 21 en notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 18).

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen die valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

In de mate verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat hij in het kader van zijn bevoegdheid, bepaald in artikel 39/2, §1, van de voormelde wet van 15 december 1980, geen uitspraak doet over een terugleidingsmaatregel en aldus niet vermag artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden rechtstreeks te toetsen (zie R.v.St. nr. 173.134, 3 juli 2007).

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer zij terugkeert naar haar land van herkomst, zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, dit is dat een persoon kan worden geraakt

door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Gelet op het geheel van de objectieve landeninformatie, aanwezig in het administratief dossier beaamt de Raad dat Venezuela wijdverspreid geweld kent dat evenwel voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld betreft en dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geviséerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig.

Daarnaast blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Falcon, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan.

Volgens verzoekers verklaringen zijn zij echter afkomstig uit Barquisimeto, deelstaat Lara. In deze deelstaat in Venezuela vindt momenteel volgens de algemene informatie geen gewapend conflict plaats. Verzoekers brengen geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de deelstaat Lara, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF